

Sygn. akt VI GC 1624/17/3

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekretarz sądowy Ewa Kościelniak

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

przeciwko:

J. M. (M.)

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego J. M. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C. kwotę 7.959,56 zł (siedem tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 8 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 181,70 euro (trzy tysiące sto osiemdziesiąt jeden euro i siedemdziesiąt eurocentów) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:
 - a) 857 euro (osiemset pięćdziesiąt siedem euro) od 4 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty,
 - b) 799,50 zł (siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć euro i pięćdziesiąt eurocentów) od 10 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty,
 - c) 344,40 euro (trzysta czterdzieści cztery euro i czterdzieści eurocentów) od 19 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty,
 - d) 738 euro (siedemset trzydzieści osiem euro) od 26 lipca 2016 roku do dnia zapłaty,
 - e) 442 euro (czteryście czterdzieści dwa euro) od 26 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.691 zł (cztery tysiące sześćset dziewięćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1624/17/3

UZASADNIENIE

Powódka P. (...) Transport w C. w dniu 13 lipca 2017 r. wniosła przeciwko J. M. pozew o zapłatę kwot:

- 1) 7 959,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 8 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 2) 3 181,70 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:
 - a) 857 euro z odsetkami liczonymi od dnia 4 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;
 - b) 799,50 euro z odsetkami od dnia 10 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;
 - c) 344,40 euro z odsetkami od dnia 19 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;
 - d) 738 euro z odsetkami od dnia 26 lipca 2016 r. do dnia zapłaty;
 - e) 442 euro z odsetkami od dnia 26 lipca 2016 r. do dnia zapłaty.

Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej K. A. (Cedent) pozostawał z pozwanym w stałych stosunkach gospodarczych wykonując na rzecz pozwanego w maju i czerwcu 2016 r. usługi transportowe. Cedent wystawił z tego tytułu faktury VAT na łączną kwotę 3 431,70 euro. Ponadto cedent wystawił także fakturę VAT za jazdę w ruchu międzynarodowym jako kierowca w okresie od dnia 26 czerwca 2016 r. do dnia 30 lipca 2016 r. na kwotę 7 959,56 zł brutto. Następnie wskazał, że na podstawie umów cesji z dnia 19 sierpnia 2016 r. oraz 24 maja 2017 r. nabył przysługującą mu przeciwko pozwanemu wierzytelność wynikającą z łączącego cedenta z pozwanym stosunkiem umownym, a potwierdzonym fakturami VAT nr (...). Pozwany został powiadomiony o dokonanych cesjach wierzytelności. Dnia 30 sierpnia 2016 r. podczas spotkania pomiędzy stronami postępowania dotyczącego spłaty należności wynikających z cesji z dnia 19 sierpnia 2016 r. pozwany potwierdził zasadność faktur cedowanych na powoda i zobowiązał się do spłaty należności w ratach. Uznanie długu dotyczyło wszystkich faktur VAT objętych żądaniem niniejszego pozwu. Pozwany wywiązując się z przyjętego harmonogramu rat dokonał płatności regulując niektóre z faktur VAT objętych cesją na rzecz powódki tak, że do zapłaty pozostały:

- faktura VAT nr (...) co do kwoty 857 euro (zaliczono kwotę 250 euro z płatności dokonanej w dniu 16 czerwca 2017 r.);
- w całości faktury VAT nr: 2/5/2016 (799,50 euro), 5/5/2016 (344 euro), 4/6/2016 (738 euro), 6/6/2016 (442,80 euro);
- w całości faktura VAT nr (...) (7 959,56 zł).

W związku z tym powód dochodzi łącznie kwoty 3 181,70 euro oraz 7 959,56 zł.

W dniu 16 sierpnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt VI GNc 1688/17 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany J. M. wniósł sprzeciw (sprecyzowany pismem z dnia 15 maja 2018 r.) od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że od dnia 30 sierpnia 2016 r. zaspokajał bezpośrednio na rachunek powoda wierzytelności nabyte przez pozwanego od K. A.. W ocenie pozwanego powódka zataiła przed Sądem, że otrzymała od pozwanego kwotę 250 euro przelewem dokonany w dniu 16 czerwca 2017 r. oraz od zleceniodawców pozwanego przelewem z dnia 25 kwietnia 2017 r. kwotę 516,60 euro, a także przelewem z dnia 8 maja 2017 r. kwotę 221,40 euro tj. otrzymał wpłaty przed dniem wniesienia powództwa. Powód nie ujawnił też, że pozwany dokonał na rzecz poprzednika prawnego dwóch wpłat z dnia 26 lipca 2016 r. tytułem zaliczki w łącznej kwocie 2 500 zł na poczet wynagrodzenia

stwierzonego fakturą VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2016 r. Ponadto pozwany zakwestionował wiarygodność stwierdzonej powyższą fakturą w zakresie przewyższającym dokonaną zapłatę kwoty 2 500 zł. Wskazał, że poprzednik prawny powódki do faktury doliczył bezzasadnie i w sposób niezrozumiały dla pozwanego podatek w wysokości 997,50 zł, co ujawnił w pierwszej pozycji kwestionowanej faktury. Powódka nie przedstawiła przy tym żadnego dokumentu stwierdzającego podstawę wystawienia przez K. A. faktury w określonej kwocie.

W piśmie procesowym z dnia 5 czerwca 2018 r. powódka wskazała, że wpłata z dnia 16 czerwca 2016 r. w wysokości 250 euro została przez nią zaliczona na poczet dochodzonej pozwem faktury VAT nr (...), co powódka uwzględniła przy sporządzaniu pozwu. Powódka pomniejszyła wynikające z faktury VAT zobowiązanie w wysokości 1 107 euro o wpłacone 250 euro i żąda pozwem z ww. faktury jedynie kwoty 857 euro. Odnośnie wpłaty z dnia 25 kwietnia 2017 r. w wysokości 516,60 euro oraz z 8 maja 2017 r. w wysokości 221,40 euro wpłaconych z rachunków (...) sp. z o.o. i I. M. D. to wpłaty te zostały zaliczone na poczet innych faktur objętych umową i nie dochodzonych pozwem. W następnej kolejności powódka wskazała, że wpłaty zaliczki w wysokości 2 500 zł miały miejsce jeszcze przed zawarciem pomiędzy powódką a K. A. umowy cesji wiarygodności z dnia 19 sierpnia 2016 r., a zatem powódka nie posiadała wiedzy na temat sposobu rozliczenia ww. wpłat. Z informacji uzyskanych przez stronę powodową o K. A. wynika, że wpłaty te dotyczyły innych wymagalnych należności. Natomiast kwestia umieszczenia pod pozycją 1 na fakturze VAT nr (...) kwoty 997,50 zł podatku została uzgodniona z pozwanym, który wyraził zgodę na jej treść i wynikającą z tego ogólną kwotę faktury. Pozwany przyjął tę fakturę i ją zaksięgował.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od maja 2016 r. do czerwca 2016 r. pozwany świadczył na rzecz K. A. usługi transportowe. K. A. wystawił z tego tytułu następujące faktury VAT:

- Nr 1/5/2016 na kwotę 1 107 euro z terminem zapłaty do dnia 3 czerwca 2016 r.;
- Nr 2/5/2016 na kwotę 799,50 euro z terminem zapłaty do dnia 9 czerwca 2016 r.;
- Nr 5/5/2016 na kwotę 344,40 euro z terminem zapłaty do dnia 18 czerwca 2016 r.;
- Nr 4/6/2016 na kwotę 738 euro z terminem zapłaty do dnia 25 lipca 2016 r.;
- Nr 6/6/2016 na kwotę 442,80 euro z terminem zapłaty do dnia 25 lipca 2016 r.;

Ponadto K. A. wystawił także fakturę VAT nr (...) za jazdę w ruchu międzynarodowym jako kierowca w okresie od dnia 26 czerwca 2016 r. do dnia 30 lipca 2016 r. na kwotę 7 959,56 zł.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 22), faktura VAT nr (...) (k. 24), faktura VAT nr (...) (k. 25), faktura VAT nr (...) (k. 26), faktura VAT nr (...) (k. 27), faktura VAT nr (...) (k. 30), przesłuchanie pozwanego J. M. (k. 98-99).

Na podstawie umów przelewu wiarygodności z dnia 19 sierpnia 2016 r. i 24 maja 2017 r. powódka nabyła od K. A. wiarygodność w kwocie głównej w wysokości 9 652,66 euro wynikającą z niezapłaconych faktur VAT nr:(...) (...) (...) (...) oraz w wysokości 7 959,56 zł wynikającą z faktury VAT nr (...) wystawionej tytułem pracy w roli kierowcy w okresie od dnia 26 czerwca 2016 r. do dnia 30 lipca 2016 r. (§1 i 2 obu umów).

Dowód: umowa przelewu wiarygodności z dnia 19 sierpnia 2016 r. (k. 19-20), umowa przelewu wiarygodności z dnia 24 maja 2017 r. (k. 28-29).

Dnia 30 sierpnia 2016 r. pomiędzy stronami postępowania odbyło się spotkanie dotyczące spłaty należności wynikających z umowy przelewu wiarygodności z dnia 19 sierpnia 2016 r. Pozwany potwierdził zasadność faktur VAT nr: (...) (...). Zakwestionował jedynie zasadność faktury nr (...). Należności wynikające z ww. faktur VAT miały zostać spłacone przez pozwanego w następujących terminach:

- 500 euro do dnia 31 sierpnia 2016 r.;
- 1 500 euro do dnia 18 września 2016 r.;
- 1 500 euro do dnia 30 września 2016 r.;
- 2 000 euro do dnia 30 października 2016 r.;
- 2 000 euro do dnia 30 listopada 2016 r.;
- 2 000 euro do dnia 31 grudnia 2016 r.

Pozostałe należności miały zostać rozliczone do dnia 15 stycznia 2017 r. Uznanie długu dotyczyło wszystkich faktur VAT objętych żądaniem pozwu.

Dowód: notatka z dnia 30 sierpnia 2016 r. (k. 21), przesłuchanie pozwanego J. M. (k. 98-99).

Pozwany uiszczył na rzecz powódki następujące kwoty:

- 250 euro zaksięgowana dnia 16 czerwca 2017 r., bez wskazania faktury;
- 246 euro zaksięgowana dnia 27 czerwca 2016 r. za fakturę nr (...);
- 516,60 euro zaksięgowana dnia 30 sierpnia 2016 r. za faktury VAT (...);
- 528,90 euro zaksięgowana dnia 20 września 2016 r. za fakturę VAT (...);
- 516,60 euro zaksięgowana dnia 22 września 2016 r. za faktury VAT (...);
- 492 euro zaksięgowana dnia 26 września 2016 r. za fakturę VAT (...);
- 430,50 euro zaksięgowana dnia 11 października 2016 r. za fakturę VAT (...);
- 442,80 euro zaksięgowana dnia 17 października 2016 r. za faktury VAT (...);
- 1 463,70 euro zaksięgowana dnia 28 października 2016 r. za faktury VAT (...);
- 738 euro zaksięgowana dnia 25 listopada 2016 r. za fakturę VAT (...);
- 725,70 euro zaksięgowana dnia 28 listopada 2016 r. za fakturę VAT (...);
- 430,50 euro zaksięgowana dnia 9 grudnia 2016 r. za fakturę VAT (...);
- 492 euro zaksięgowana dnia 21 grudnia 2016 r. za fakturę (...).

Dowód: potwierdzenia wykonania przelewów (k. 23,31-42, 84, 87), przesłuchanie pozwanego J. M. (k. 98-99).

Pozwany wywiązując się z przyjętego harmonogramu rat dokonał płatności jak wyżej regulując tylko niektóre z faktur VAT objętych cesją na rzecz powódki tak, że do zapłaty pozostały:

- faktura VAT nr (...) co do kwoty 857 euro (zaliczono kwotę 250 euro z płatności dokonanej w dniu 16 czerwca 2017 r.);
- w całości faktury VAT nr: 2/5/2016 (799,50 euro), 5/5/2016 (344 euro), 4/6/2016 (738 euro), 6/6/2016 (442,80 euro);
- w całości faktura VAT nr (...) (7 959,56 zł).

Łącznie kwota 3 181,70 euro oraz 7 959,56 zł.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 22), faktura VAT nr (...) (k. 24), faktura VAT nr (...) (k. 25), faktura VAT nr (...) (k. 26), faktura VAT nr (...) (k. 27), faktura VAT nr (...) (k. 30), potwierdzenia wykonania przelewów (k. 23,31-42).

Pismem z dnia 3 lipca 2017 r. wysłanym pocztą tego samego dnia, powódka wezwała pozwanego do zapłaty zaległej wierzytelności w wysokości 3 181,70 euro oraz 7 959,56 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 3 lipca 2017 r. z potwierdzeniem nadania (k. 43-45).

Stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie zaofiarowanych przez obie strony dowodów z dokumentów w postaci: faktur VAT, potwierdzeń zapłaty pism oraz umów przelewu wierzytelności, których autentyczności i treści żadna ze stron nie kwestionowała, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o okolicznościach sprawy.

Sąd uznał zeznania pozwanego J. M. za wiarygodne w części, w jakiej nie przeczyły innym dowodom zgromadzonym w sprawie a w szczególności dowodom z dokumentów, w tym zakresie należało uznać je za sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Ponadto Sąd nie poczynił ustaleń w oparciu o przedłożone przez stroną pozwaną dokumenty w postaci potwierdzeń dokonania przelewu zaliczki w wysokości 2 500 zł (k. 85-86), faktur VAT nr (...) (k. 88) i (...) (k. 92), listów przewozowych CMR (k. 89-90, 94), potwierdzenia wykonania przelewu (k. 91) i zlecenia transportowego (k. 93) albowiem dokumenty te powołane zostały na potwierdzenie okoliczności nie objętych roszczeniem dochodzonym w niniejszym postępowaniu. Wskazać bowiem należy, że w rozpoznawanej sprawie powódka dochodzi należności z faktury wystawionych w 2016 roku, a przedłożone dokumenty dotyczący roku 2017.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że powódce przysługiwała legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Nabyła ona bowiem wierzytelności z tytułu przewoźnego przysługujące uprzednio K. A. wobec pozwanego (art. 509 k.c., art. 510 § 1 k.c.). Pozwany kwestionował wysokość dochodzonego pozwem roszczenia. Stanowisko to nie zasługiwało jednak na uwzględnienie o czym szczegółowo niżej.

W niniejszej sprawie bezspornym pozostawało, że pozwany zawarł z K. A. szereg umów transportowych udokumentowanych fakturami VAT Nr (...). Ponadto K. A. wystawił też fakturę VAT nr (...) za jazdę w ruchu międzynarodowym jako kierowca w okresie od dnia 26 czerwca 2016 r. do dnia 30 lipca 2016 r.

Pozwany zresztą przyznał zawarcie tych umów, zarzucając jedynie, że zobowiązania z nich wynikające zostały częściowo wykonane. Wobec stanowiska pozwanego, który nie kwestionował okoliczności i warunków zawarcia umów udokumentowanych ww. fakturami VAT należało uznać, że również wskazany w nich termin zapłaty jest wynikiem konsensusu stron.

Co za tym idzie, należało uznać, że pozwany zobowiązany był do zapłaty na rzecz powódki wynagrodzenia wynikającego z faktur VAT:

- Nr 1/5/2016 w wysokości 1 107 euro płatnego do dnia 3 czerwca 2016 r.;
- Nr 2/5/2016 w wysokości 799,50 euro płatnego do dnia 9 czerwca 2016 r.;
- Nr 5/5/2016 w wysokości 344,40 euro płatnego do dnia 18 czerwca 2016 r.;
- Nr 4/6/2016 w wysokości 738 euro płatnego do dnia 25 lipca 2016 r.;

- Nr 6/6/2016 na kwotę 442,80 euro z płatnego do dnia 25 lipca 2016 r.;
- Nr 12/7/2016 na kwotę 7 959,56 zł płatnego do dnia 7 sierpnia 2016 r.

Pozwany zarzucał, że należności te częściowo zaspokoił płacąc:

1) na rzecz K. A. 2 500 zł tytułem zaliczki na fakturę nr (...) / 72016997,50 zł, zaś kwota 997,50 zł została naliczona bezpodstawnie;

2) na rzecz powódki:

- w dniu 16 czerwca 2017 r. kwotę 250 euro;

- w dniu 25 kwietnia 2017 r. kwotę 516,60 euro (za pośrednictwem zleceniodawców);

- w dniu 8 maja 2017 r. kwotę 221,40 euro (za pośrednictwem zleceniodawców).

Powyższe twierdzenia pozwanego okazały się niezasadne w całości.

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 512 k.c., dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. W konsekwencji dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, w tym zarzut spełnienia świadczenia, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.). W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, że wpłaty dokonane przez pozwanego w dniu 25 kwietnia 2017 r. w wysokości 516,60 euro i dnia 8 maja 2017 r. w wysokości 221,40 euro dokonane zostały jeszcze przed zawarciem przez K. A. z powódką umowy przelewu wierzytelności. W związku z tym przywołany przepis nie znajdzie zastosowania w rozpoznawanej sprawie.

Odnosząc się natomiast do uiszczonej przez pozwanego kwoty 250 euro wskazać należy, że zgodnie z art. 451 § 1 k.c., dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Pozwany dokonując zapłaty nie wskazał, której faktury VAT dotyczy przelew (k. 23) w związku z czym zgodnie z dyspozycją wyżej przywołanego przepisu powódka zaliczyła tę kwotę na należność wynikającą z faktury VAT nr (...).

W tym miejscu podnieść trzeba, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r. I PKN 375/97). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96). Innymi słowy na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa. Natomiast stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (tak uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99; wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98; postanowienie SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 269/99; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00). Przepisy art.

6 k.c. i art. 232 k.p.c. wskazują, iż to na stronach ciąży obowiązek wykazywania swoich twierdzeń. Rola sądu w zakresie dowodzenia w postępowaniu cywilnym procesowym, sprowadza się – co do zasady – jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należyтым terminie. Zaznaczyć należy, iż dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialno-prawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej – sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Jedynie od woli strony zależy, jakie dowody zostaną przez sąd przeprowadzone. Przeciwno stronie natomiast – co wynika z art. 6 k.c. – skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych, co ostatecznie może prowadzić do przegrania procesu.

W ocenie Sądu pozwany przedstawiając dokumenty w postaci potwierdzeń dokonania przelewu zaliczki w wysokości 2 500 zł (k. 85-86), faktur VAT nr (...) (k. 88) i (...) (k. 92), listów przewozowych CMR (k. 89-90, 94), potwierdzenia wykonania przelewu (k. 91) i zlecenia transportowego (k. 93) nie udowodnił bezzasadności roszczenia powoda. Przedłożone dokumenty nie dotyczą bowiem roszczeń, które powódka dochodzi w niniejszym postępowaniu. Pozwany nie udowodnił też zakresu i wysokości dokonanych przez siebie spłat należności. Z przedłożonych potwierdzeń wykonania przelewu (k. 85-86) w żaden sposób nie wynika, że dotyczą one – jak twierdził pozwany – faktury VAT nr (...). W treści przelewu widnieje bowiem, że jest to zaliczka na poczet faktury. Brak jej konkretnego oznaczenia. Z identyczną sytuacją mamy do czynienia w przypadku kwoty 250 euro, gdzie pozwany również nie wskazał, której faktury miała dotyczyć zapłata. Ponadto brak jest jakichkolwiek dowodów by uznać, że kwota 997,50 zł umieszczona pod pozycją nr 1 na fakturze (...) została naliczona bezpodstawnie. Z notatki ze spotkania w dniu 30 sierpnia 2016 r. wynika bowiem wniosek odmienny. Pozwany nie odniósł się przy tym do zarzutu strony powodowej, że wystawione faktury zaksięgował. Nie kwestionował ich wysokości, a jedynie próbował dowieść, że należności z nich wynikające uregulował. Nie przedstawił jednak w tym zakresie żadnych przekonujących dowodów na poparcie swoich twierdzeń w związku z czym, nie sprostał dyspozycji art. 6 k.c.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że roszczenie powódki pozostaje usprawiedliwione co do kwot 7 959,56 zł oraz 3 181,70 euro i obejmuje należności z faktur VAT:

- Nr (...) co do kwoty 857 euro (zaliczono kwotę 250 euro z płatności dokonanej w dniu 16 czerwca 2017 r.);
- Nr:(...) (799,50 euro), 5/5/2016 (344 euro), 4/6/2016 (738 euro), 6/6/2016 (442,80 euro) – w całości;
- nr(...) (7 959,56 zł) – w całości.

Od powyższych kwot przysługiwały powódce także odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych (art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych), liczone od następnego dnia po wskazanych w fakturach terminach zapłaty.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku na podstawie art. 774 k.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 1 074 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 3 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1800), co daje łącznie 4 691 zł.

SSR Jolanta Brzęk